

har ved at lære at forstaa, at vil man Maalet, maa man ogsaa ville Midlerne — og ikke bestandig tinge om dem — med sig selv og andre.“

Per betragtede hende et Øjeblik i Tavshed. Hun havde med sine Ord ramt ham paa en ganske anden Maade, end hun havde haft til Hensigt eller kunde ane.

„Du er kæk paa det,“ sagde han, — og der brændte ham nogle stærke Ord paa Læben. Han kunde have Lyst til at sige hende, at i Fald han havde fulgt den Leveregel, hun der gjorde sig til Talsmand for, vilde de have talt sammen for sidste Gang. Han nøjedes dog med at forsikre hende, at han for sit eget Vedkommende havde haft rig Lejlighed til at veje Maal og Midler med hinanden, og det ved betydningsfuldere Afgørelser end denne. Iøvrigt skulde han ikke indvende noget synderligt mod selve Maksimen; det undrede ham kun, at hun steg saa højt tilvejs for at forsvare en Fyr som Max Bernhardt, hvis Formaal var af den lavest liggende Art, forfængelig Magtsyge eller maaske slet og ret Pengebegærlighed, og som i det hele havde vist sig som en endog ualmindelig ondartet lille —.

Han var lige ved at sige „Jøde“ men tog sig i det og sagde „Børsgævling“.

„Men jeg indrømmer,“ tilføjede han med en Skuldertrækning og vendte sig bort, „du har jo medfødte Betingelser for at værdsætte en Karakter som hans, hvad jeg derimod mangler.“

Jakobe kastede et lynsnart Blik op paa ham. Derpaa saae hun atter bort og tav.

„Men som sagt“ — fortsatte Per — „jeg finder ikke den hele Sag al den Staahej værd. Det forekommer mig, at du tager den altfor latterlig højtideligt. Du har i det hele faaet en lidt uheldig Svaghed for Konturnen.“

„Ko-turnen, Per . . . Koturnen!“

„Aa, maa jeg bede mig fritaget for det Vigtigmageri!“

„Men du maa dog virkelig respektere Sprogbrugen. Det gaar ikke an, at du udstrækker din Reformerer ogsaa til Videnskaben.“

Saadan blev de ved en Stund; det ene bitre og saarende Ord jog det andet frem, — indtil Jakobe med eet lagde Haanden over